

Справа «Лаїно проти Італії» (Laino v. Italy)

У рішенні, ухваленому 18 лютого 1999 року у справі «Лаїно проти Італії» Суд постановив, що:

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Суд призначив виплатити заявнику 25 000 000 лір як компенсацію моральної шкоди і 16 305 440 лір як відшкодування судових витрат.

Обставини справи

Заявник п. Мікеле Лаїно, громадянин Італії, народився 1960 року і проживає в м. Неаполь.

15 березня 1990 року він подав заяву до неапольського суду про розлучення зі своєю дружиною пані Р. Він також просив суд вирішити питання про утримання дітей і розподіл будинку, в якому проживала сім'я.

22 березня 1990 року суддя, який мав справу в своєму провадженні, призначив засідання суду на 12 липня 1990 року. На цьому засіданні сторони повинні були б досягти взаємної згоди та укласти мирову угоду. Після того як мирову угоду не було укладено, суддя попередньо постановив, що право опіки над дітьми та користування будинком, в якому проживала сім'я, матиме п. Р., а заявник матиме право відвідувати дітей двічі на тиждень і повинен буде сплачувати аліменти п. Р. на їхнє утримання.

Після шести слухань, три з яких були відкладені на прохання заявника, суддя, який готував справу до судового розгляду, 15 грудня 1994 року скерував її до окружного суду м. Ноли (провінція Неаполь), якому тепер була підсудна справа. Дату розгляду справи у вищезгаданому суді було призначено лише на 8 травня 1997 року. Цього дня суд не розглянув справи через відсутність судді, тому засідання було перенесено на 10 липня 1997 року. Сторони подали матеріали по справі 13 листопада 1997 року і засідання відбулося 8 травня 1998 року. У своєму рішенні від 27 травня 1998 року суд оголосив подружжя розлученим, а також підтвердив постанову попереднього суду про утримання дітей матір'ю, призначення аліментів з батька та використання будинку п. Р., при цьому було збільшено розмір аліментів на утримання дітей. Жодна зі сторін не подала апеляції.

Зміст рішення Суду

Беручи до уваги свої попередні рішення, Суд дійшов висновку, що «справедливість строку розгляду справи» повинна визначатися складністю справи, а також поведінкою заявника та відповідних владних структур (судів). У цивільних справах щодо статусу особи має значення те, що є важливим для самого заявника, а на це особливо слід звернути увагу, якщо занадто довгий розгляд справи може порушити право особи на повагу до сімейного життя.

Суд вважає, що справа не була дуже складною, і зауважив, що період затримування розгляду справи стався не з вини держави-відповідача.

Щодо поведінки відповідних судів, які мали справу в своєму провадженні, Суд визнав, що стосовно того, що було важливим для заявника (розлучення, право на утримання та право побачення з дітьми), суди держави-відповідача не доклали достатніх зусиль, які передбачені ч. 1 ст. 6 Конвенції, для забезпечення «справедливого суду», зокрема періоди бездіяльності судів від 25 листопада 1993 року до 15 грудня 1994 року і від 15 грудня 1994 року до 10 липня 1997 року. Суд вважає такими, що не відповідають вимозі «розумного строку» розгляду справи, за що держава-відповідач повинна нести відповідальність.

Беручи до уваги загальний строк розгляду справи, Суд дійшов висновку, що було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Беручи до уваги визнане порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції, Суд не вважав за потрібне розглядати можливе порушення ст. 8 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у

Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.